УНИВЕРСИТЕТ ЗА НАЦИОНАЛНО И СВЕТОВНО СТОПАНСТВО
Духът прави силата

Факултет.....

Катедра.....

ДИПЛОМНА РАБОТА

НА ТЕМА:

НЕКОНВЕНЦИОНАЛНИТЕ ИНСТРУМЕНТИ НА ФЕД ЗА ПРОВЕЖДАНЕ НА ПАРИЧНА ПОЛИТИКА /АНАЛИЗ НА ВЪВЕДЕНИ ПРЕЗ 2008 Г. НЕКОНВЕНЦИОНАЛНИ ИНСТРУМЕНТИ/

Изготвил: **Проверил:**

София, 2016

СЪДЪРЖАНИЕ:

УВОД.....2

1. ИДЕИТЕ НА ГРИЙСПАН.....5

1.1. ПОДХОДЪТ НА ГРИЙНСПАН.....7

1.2. ОТГОВОРЪТ НА ПАРИЧНАТА ПОЛИТИКА НА ЦЕНОВИЯ БАЛОН.....10

2. НЕОБХОДИМОСТ ОТ НЕКОНВЕЦИОНАЛНИ ИНСТРУМЕНТИ.....14

3. НЕКОНВЕЦИОНАЛНА ПАРИЧНА ПОЛИТИКА ПО ВРЕМЕ И СЛЕД ФИНАНСОВАТА КРИЗА.....17

3.1. ПРЕДИ ФИНАНСОВАТА КРИЗА.....17

3.2.РАННИТЕ ЕТАПИ НА КРИЗАТА И НУЛЕВАТА ДОЛНА ГРАНИЦА.....18

3.3. ДИРЕКТНА ПОМОЩ ПО ВРЕМЕ И СЛЕД ФИНАНСОВАТА КРИЗА.....19

4. КОЛИЧЕСТВЕНИ ОБЛЕКЧЕНИЯ.....22

5. НАСОКИ ЗА РАЗВИТИЕ 25

ЗАКЛЮЧЕНИЕ.....27

ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА.....28

УВОД

До август 2007г., напредъкът в теорията и практиката на паричната икономика са довели до това икономисти и политици да твърдят, че е налице добре дефинирана „науката на паричната политика". Съществува консенсус между централните банки за повечето елементи на стратегията на паричната политика, както и паричната политика се възприема като изключително успешна в страните от ОИСР, не само в условията на ниска инфлация, но и при тези с ниска колебливост в инфлацията. В допълнение, нестабилността в производителността е намаляла в тези страни и за периода след началото на 1980г. е наречен „Велика умереност".

Федералният резерв на САЩ (ФЕД) определя паричната политика като свои действия, които могат да повлияят върху наличието и цената на парите и кредита. Понеже очакванията на участниците на пазара да играят важна роля при определяне на цените и икономическия растеж, паричната политика може да включа директиви, политики, отчети, както и действията на ФЕД, които влияят на бъдещите възприятия. Конгресът е делегирал отговорността за паричната политика на ФЕД, но запазва задължения по надзор на това, че ФЕД се придържа към задължителния си мандат за „максимална заетост, стабилни цени и умерени дългосрочните лихвени проценти". За да отговори на ангажимента си за ценова стабилност, ФЕД е определил по-дългосрочна цел от 2% инфлация.

Обикновено, ФЕД провежда парична политика чрез задаване на целеви лихвен процент по федералните фондове, лихвения процент, по който банките заемат и предоставят овърнайт резерви. Той отговаря за целта си чрез операции на открития пазар, финансови транзакции, традиционно свързани с американските съкровищни ценни книжа. В началото на септември 2007 г., целта на федералните фондове се намали от 5.25% до диапазон от 0% до 0.25% през декември 2008 г., което икономистите наричат нулева долна граница. Съгласно историческата

перспектива, процентите се държат необичайно ниски за необичайно дълъг период от време. През декември 2015 г., Фед започна повишаване на лихвените проценти и очаква постепенно лихвите да се повишат. Федералният резерв „очаква, че, дори и след като заетостта и инфлацията са близо до нивата на неговия мандат, икономическите условия могат, за известно време, да принудят поддържане на целеви федерални средства под нивата, считани за нормални от Комитета в по-дългосрочен план". По този начин, въпреки че лихвите са увеличени, ФЕД планира да поддържа необичайно стимулираща парична политика.

ФЕД влияние на лихвените проценти така, че да се това да се отрази лихвено-чувствителните разходи, като например капиталови разходи на машини и съоръжения, разходите на домакинствата за потребителски стоки за дълготрайна употреба, и жилищни инвестиции. Когато лихвените проценти се различават в отделните страни, какъвто е случаят сега, това води до капиталови потоци, които влияят на валутния курс, което от своя страна влияе върху разходите за износ и внос. Чрез тези канали, паричната политика може да се използва за стимулиране или забавяне на съвкупните разходи в краткосрочен план. В дългосрочен план, паричната политика засяга предимно инфлацията. Ниската и стабилна инфлация насърчава прозрачността на цените и по този начин води до по-хармонични икономически решения.

Докато целта на федералните фондове е на нулевата долната граница, ФЕД се опитва да предостави допълнителни стимули чрез покупки на ДЦК и ипотечни ценни книжа (MBS), практика, която се нарича количествено облекчаване (QE). Между 2009 г. и 2014 г., Фед предприе три кръга на QE. Третият кръг е завършен през октомври 2014 г., където сумата баланса на ФЕД достигна е $ 4.5 трлн. - пет пъти над размера от преди кризата. Въпреки че QE са приключили, ФЕД обяви, че възнамерява да запази сумата на баланса на текущото му ниво. През

септември 2014 г., ФЕД обяви рамка за нормализиране на паричната политика след QE, като обясни, че това ще повиши лихвените проценти при голямо балансово число чрез повишаване на лихвения процент, изплащан на банки за резерви и чрез участие в обратни репо споразумения (обратни репо-сделки).

ФЕД прогнозира, че безработицата ще достигне нивото, което тя счита за съвместимо с максималната заетост през 2016 г. (въпреки че и други показатели на пазара на труда показват предимно застой), въпреки че инфлацията остава под 2% от 2013г. Дебатът в момента е фокусиран върху това колко бързо ФЕД трябва да повиши лихвите. Някои твърдят, по-голям риск има, ако повишаването на лихвите е твърде бавно. Това ще предизвика инфлация, която може да стане прекалено висока или да това може да доведе до финансова нестабилност. Докато други твърдят, че повишаването на лихвите прекалено бързо ще предизвика инфлация, която ще стигне дъното и по този начин ще се забави развитието.

Ипотечната криза от 2007-2009 и Голямата рецесия са имали голямо влияние върху проектирането и осъществяването на паричната политика. След кризата, Федералният резерв понижи лихвения таргет (цел) на федералните фондове почти до нула и са взети допълнителни мерки, считани за "неконвенционални".

Някои посочват, че политиката на покупка на активи е не толкова благоприятна. Наред с другите неща, това води до обезценяване местни валути и до поява на инфлационни лихвени проценти по отношение други икономики, които водят до потенциално голям приток на капитали и потребители и цените на активите поставят инфлационен натиск в чужбина. Освен конкурентната девалвация може да се очертае и потенциалната опасност от "конкурентна инфлация на цените на активите". Презграничните ефекти на покупката на активи (QE) също могат да бъдат възприемани като полезни или вредно от засегнатите